

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2016. július 28.*

„Előzetes döntéshozatal — Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Európai Unión belüli kereskedelmi rendszere — 2003/87/EK irányelv — Időbeli hatály — A kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség kezdete — 3. cikk — I. melléklet — A »létesítmény« fogalma — 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű tüzelőanyag-berendezések égetési tevékenysége”

A C-457/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) a Bírósághoz 2015. augusztus 28-án érkezett, 2015. március 12-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Vattenfall Europe Generation AG**

és

a **Bundesrepublik Deutschland**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, J.-C. Bonichot (előadó) és S. Rodin bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Vattenfall Europe Generation AG képviseletében M. Ehrmann, Rechtsanwalt,
- a német kormány képviseletében T. Henze és K. Petersen, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében E. White és K. Herrmann, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

* * Az eljárás nyelve: német.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 140, 63. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003 L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.; a továbbiakban: 2003/87 irányelv) I. mellékletének, valamint a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat (HL 2011. L 130, 1. o.) 19. cikke (2) bekezdésének az értelmezésére irányul.
- 2 Ezt a kérelmet a Vattenfall Europe Generation AG (a továbbiakban: Vattenfall) és a Bundesrepublik Deutschland (Németországi Szövetségi Köztársaság) közötti jogvitában terjesztették elő, amelynek tárgya annak meghatározása, hogy egy villamosenergia-termelő létesítményre mely időponttól kezdve vonatkozik az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek (a továbbiakban: kibocsátási egységek) a 2003/87 irányelvben előírt bejelentési és leadási kötelezettsége.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2003/87 irányelv

- 3 A 2003/87 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelvet az I. mellékletben felsorolt tevékenységekből származó kibocsátásokra és a II. mellékletben felsorolt üvegházhatású gázokra kell alkalmazni”.

- 4 Ezen irányelv 3. cikke a következőképpen szól:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

[...]

- b) »kibocsátások«: üvegházhatású gázoknak valamely létesítményben található forrásokból a légkörbe történő kiengedése [...];

[...]

- e) »létesítmény«: minden olyan helyhez kötött műszaki egység, amelyben egy vagy több, az I. számú mellékletben felsorolt tevékenység vagy bármely más, azzal közvetlenül együtt járó tevékenység folyik, illetőleg amely műszakilag kapcsolódik az adott telephelyen folytatott tevékenységhez, és amely hatással lehet a kibocsátásokra és a légszennyezésre;

[...]

- t) »égetés«: tüzelőanyagok oxidálása függetlenül az e folyamat révén előállított hő-, elektromos vagy mechanikai energia felhasználási módjától, valamint az ehhez közvetlenül kapcsolódó valamennyi tevékenység, beleértve a hulladékgázok tisztítását;
- u) »villamosenergia-termelő«: olyan létesítmény, amely 2005. január 1-jén vagy azt követően harmadik felek számára történő értékesítésre szánt villamos energiát termelt, és amelyben az I. mellékletben felsorolt tevékenységek közül kizárólag »tüzelőanyagok égetését« végzik.”

5 A 2003/87 irányelv 4. cikke így rendelkezik:

„A tagállamok biztosítják, hogy 2005. január 1-jétől semmilyen létesítmény nem folytat az I. mellékletben felsorolt olyan tevékenységet, amely egy ahhoz kapcsolódó, meghatározott kibocsátást eredményez, csak az üzemeltető számára az illetékes hatóság által az 5. és 6. cikkel összhangban kiállított engedély birtokában, vagy abban az esetben, ha a létesítményt a 27. cikknek megfelelően kivették a közösségi rendszer hatálya alól. Ez a rendelkezés a 24. cikk alapján kiválasztott létesítményekre is vonatkozik.”

6 A 2003/87 irányelv 6. cikkének értelmezéséről

„(1) Az illetékes hatóság akkor állítja ki az egész létesítményt, vagy annak egy részét üvegházhatású gáz kibocsátására feljogosító engedélyt, ha megbizonyosodott arról, hogy az üzemeltető képes a kibocsátások nyomon követésére és jelentésére.

[...]

(2) Az üvegházhatású gázra vonatkozó kibocsátási engedély a következő adatokat tartalmazza:

- a) az üzemeltető neve és címe;
- b) a létesítmény tevékenységének és az abból származó kibocsátásoknak a leírása;

[...]

e) kötelezettség, a létesítmény adott naptári évben, a 15. cikknek megfelelően igazolt teljes kibocsátásával egyenlő számú egységek – a II. fejezet szerint kiutalt kibocsátási egységek kivételével – adott év végétől számított 4 hónapon belüli átadására.”

7 Ezen irányelv 10a. cikkének (3) bekezdése a következőket írja elő:

„A (4) és (8) bekezdésre is figyelemmel és a 10c. cikkre tekintet nélkül nem részesülhetnek ingyenes kiosztásban a villamosenergia-termelők, a szén-dioxid elkülönítését szolgáló létesítmények, a szén-dioxid szállítására szolgáló csővezetékek és a szén-dioxid-tárolóhelyek.”

8 Az említett irányelv 12. cikkének (3) bekezdése a következőképpen szól:

„A tagállamok biztosítják, hogy minden létesítmény üzemeltetője minden év április 30-ig átadja annyi egységet – a II. fejezet szerint kiosztott egységek kivételével –, amennyi az előző naptári évben az adott létesítményből származó és a 15. cikknek megfelelően ellenőrzött teljes kibocsátása, illetve, hogy ezeket az egységeket azt követően törlik.”

- 9 A 2003/87 irányelv 14. cikke az alábbiakat mondja ki:

„(1) A Bizottság 2011. december 31-ig rendeletet fogad el a kibocsátás [...] nyomon követéséről és bejelentéséről [...]; amely rendelet alapját a nyomon követésre és a jelentéstételre vonatkozóan a IV. mellékletben meghatározott elvek képezik, és e rendelet az egyes üvegházhatású gázokkal kapcsolatos, a kibocsátás nyomon követésére és bejelentésére vonatkozó követelmények keretében meghatározza e gázok globális felmelegedési potenciálját.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedést a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

[...]

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a rendelettel összhangban minden létesítmény-üzemeltető és légi fuvarozó minden naptári év végén ellenőrizze és bejelentse az illetékes hatóságnak az adott évben az adott létesítmény által előidézett kibocsátás nagyságát, illetve, 2010. január 1-jétől, az általa üzemeltett légi járművet.

[...]”

- 10 A 2003/87 irányelv I. melléklete felsorolja az irányelv hatálya alá tartozó tevékenység-kategóriákat. E tevékenységek sorában szerepel többek között a „Tüzelőanyag-berendezések 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítménnyel (kivéve a veszélyeshulladék-égető és településhulladék-égető létesítményeket)”.

A 2011/278 határozat

- 11 A 2011/278 határozat (31) preambulumbekkezdése kimondja:

„Mivel 2013-tól az energiaágazatra teljes körű árverési szabálynak kell vonatkoznia, figyelembe véve az ágazat azon képességét, hogy a magasabb szén-dioxid-árak költségeit továbbhárítsa, valamint azt, hogy a villamosenergia-termelés kapcsán ingyenesen nem osztható ki kibocsátási egység – kivéve a villamosenergia-termelés korszerűsítéséhez és a hulladékgázokból előállított villamos energiához kapcsolódó átmeneti ingyenes kiosztást –, e határozat nem terjedhet ki a villamos energia termeléséhez vagy fogyasztásához kapcsolódó kibocsátási egységek ingyenes kiosztására. Mindazonáltal a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése szerint a CO₂-kibocsátás-áthelyezés kockázatának jelentősen kitettnek tekintett ágazatok vagy alágazatok számára az állami támogatásokra alkalmazandó és az e területen a Bizottság által a jövőben elfogadandó szabályokkal összeegyeztethető pénzügyi intézkedéseket fogadhatnak el a tagállamok e költségek kompenzálása érdekében”.

- 12 E határozat 1. cikke így rendelkezik:

„E határozat a kibocsátási egységek 2013-tól esedékes harmonizált ingyenes kiosztásának uniós szintű átmeneti szabályait határozza meg a [2003/87] irányelv értelmében”.

13 Ugyanezen határozat „Új belépőknek történő kiosztás” című 19. cikke így rendelkezik:

(1) A kibocsátási egységek új belépőknek történő kiosztásához – a [2003/87] irányelv 3. cikke h) pontjának harmadik francia bekezdésében említett létesítményeknek történő kiosztás kivételével – a tagállamok a létesítmény üzemszerű működésének megkezdésétől ingyenesen kiosztott kibocsátási egységeknek az egyes létesítményrészekre lebontott, előzetes éves számát a következőképpen számítják ki:

[...]

c) az egyes tüzelőanyag-referenciaérték szerinti létesítményrészek esetében az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves száma az I. mellékletben említett tüzelőanyag-referenciaérték és a tüzelőanyaggal kapcsolatos tevékenységi szint szorzatának felel meg;

[...]

(2) Az új belépőknek az üzemszerű működés megkezdése előtt keletkezett, független hitelesítő által hitelesített kibocsátásai esetében, a további kibocsátási egységek kiosztása a szén-dioxid tonna-egyenértékben kifejezett múltbeli kibocsátások alapján történik.

[...]”

A 601/2012/EU rendelet

14 Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelő nyomon követéséről és jelentéséről szóló, 2012. június 21-i 601/2012/EU bizottsági rendelet (HL 2012. L 181., 30. o.) 5. cikkének első bekezdése az alábbiakat írja elő:

„A nyomon követés és jelentés teljes, és kiterjed a [2003/87] irányelv I. mellékletében felsorolt, valamint az irányelv 24. cikke alapján felvett releváns tevékenységek összefüggésében meghatározott minden egyes üvegházhatást okozó gáznak a tevékenységekhez tartozó valamennyi kibocsátó forrásból és forrásanyagból származó, égetési és technológiai eredetű összes kibocsátására, elkerülve ugyanakkor a kétszeres beszámítást”.

15 E rendelet 20. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az üzemeltetők minden létesítmény esetében meghatározzák a nyomon követés tárgyi terjedelmét.

A tárgyi terjedelmen belül az üzemeltető figyelembe veszi a [2003/87] irányelv I. mellékletében felsorolt és a létesítményben folytatott tevékenységekhez tartozó összes kibocsátó forrásból és forrásanyagból származó valamennyi vonatkozó üvegházhatást okozó gáz kibocsátását, valamint a tagállamok által a 2003/87 [...] irányelv 24. cikke alapján a rendszerbe bevont tevékenységeket és üvegházhatást okozó gázokat.

Az üzemeltető a jelentési időszak alatt a rendes üzemelés és a rendkívüli események – beleértve az üzemindítás és -leállítás, valamint a vészhelyzetek – során jelentkező kibocsátást is figyelembe veszi, kivéve a szállításhoz használt járművekből származó kibocsátást.”

A német jog

- 16 A 2011. július 21-i Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen (az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelméről szóló, 2004. július 8-i törvény; BGBl. I, 1475, 3154. o.; a továbbiakban: TEHG) 2. cikke így rendelkezik:

„Ez a törvény az 1. melléklet 2. részében felsorolt üvegházhatást okozó gázok ott felsorolt tevékenységek általi kibocsátására alkalmazandó. [...]”

- 17 A TEHGL I. melléklete 2. részének szövege az alábbi:

„1. Valamely létesítmény legalább 20 MW-os teljes bemenő hőteljesítményű, a következő pontok valamelyikének hatálya alá nem tartozó tüzelőegységei.

2. Villamos energia, gőz, meleg víz, folyamathő vagy hevített hulladékgáz tüzelőberendezésben való tüzelőanyag felhasználás révén történő termelését végző, legalább 50 MW-os bemenő hőteljesítményű létesítmények (például erőmű, hőerőmű, fűtőüzem, gázturbina létesítmény, belső égésű motor létesítmény, egyéb tüzelőberendezés), beleértve a hozzájuk tartozó gőzkazánokat is”.

- 18 A 2011. szeptember 26-i Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020 (2013 és 2020 közötti kereskedelmi időszakban történő kiosztásáról szóló rendelet; BGBl.2011 I, 1921. o.) 18. cikke így rendelkezik:

„A kiosztás alapjául szolgáló elemeknek az üzemszerű működés megkezdése előtt keletkezett kibocsátásai esetében a további kibocsátási egységek új létesítmények részére történő kiosztása ezeknek a szén-dioxid tonna-egyenértékben kifejezett kibocsátásoknak az alapján történik”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 19 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a Vattenfall egy újonnan épült erőművet üzemeltet Moorburchban, Hamburg (Németország) közelében. Ezen kőszéntüzelésű erőmű hőteljesítménye 3700 MW.
- 20 2013. augusztus 7-i és szeptember 3-i levelével a Vattenfall tájékoztatta a Deutsche Emissionshandelsstelle im Umweltbundesamtot (a szövetségi környezetvédelmi hivatalhoz tartozó német kibocsátáskereskedelmi hatóság, a továbbiakban: kibocsátáskereskedelmi hatóság), hogy mivel a moorburchi erőmű még építés alatt áll, nem vonatkozik rá a 2003/87 irányelv által létrehozott rendszerből (a továbbiakban: kibocsátási egységek kereskedelmi rendszere) eredő kibocsátásiegység-kereskedelmi és leadási kötelezettség.
- 21 Miután a kibocsátáskereskedelmi hatóság 2013. szeptember 18-i levelével elutasította ezt az értelmezést, a Vattenfall a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) előtt keresetet indított annak megállapítása iránt, hogy a kibocsátásiegység-kereskedelmi kötelezettség csak a próbaüzemek üzemeltető általi megkezdésével kezdődik.
- 22 A Vattenfall úgy véli ugyanis, hogy különösen a 2003/87 irányelv 3. cikkének u) pontjából az következik, hogy az irányelv a villamosenergia-termelő létesítményekre csak a harmadik személyeknek való eladásra szánt villamos energia termelésének megkezdésétől fogva alkalmazandó. E rendelkezéssel összhangban van tehát a TEHG, amennyiben I. melléklete 2. részének 2. pontjában nem rendeli a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének hatálya alá a villamoserőművek kibocsátásait a villamos energia termelését megelőzően. A kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség legkorábban az üzemkész létesítmény üzemeltető általi átvételkor és ezáltal az üzembevételkor és a próbaüzem üzemeltető általi megkezdésekor kezdődik. Ez az értelmezés

összhangban van a TEHG I. melléklete 2. részének 1. pontjával, amely kizárólag annak biztosítására irányul, hogy a létesítmények valamennyi típusa a TEHG hatálya alá tartozzon, ám nem nyújt útmutatást időbeli hatálya tekintetében.

- 23 Ezzel ellentétben a Németországi Szövetségi Köztársaság azt állítja, hogy a moorburgi erőmű 20 MW-ot meghaladó hőteljesítményénél fogva a kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség hatálya alá tartozik attól a pillanattól fogva, hogy tevékenységéhez kapcsolódva üvegházhatású gázokat kezdett kibocsátani, függetlenül az égetés céljától. Valamely létesítmény tevékenysége ugyanis az első próbaüzemekkel kezdődik, következésképpen attól kezdve, hogy a létesítmény üvegházhatású gázt bocsát ki, függetlenül annak okától. Ez a szabály a TEHG-ből következik, amely I. melléklete 2. részének 1. pontja előírja, hogy az égetésből származó minden kibocsátást figyelembe kell venni. Ez megfelel egyrészt az égetés 2003/87 irányelv 3. cikke t) pontjában szereplő fogalmának, másrészt a kibocsátások nyomon követése tekintetében a 601/2012 rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében előírt időbeli korlátoknak.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi e tekintetben, hogy sem a német jog, sem az uniós jog nem tartalmaz kifejezett rendelkezést arra vonatkozóan, hogy a 2013-tól 2020-ig terjedő kereskedelmi időszak folyamán üzembe helyezett létesítmények mely időponttól kezdve tartoznak a kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség hatálya alá. E kérdésre mindazonáltal megtalálható a válasz a 2003/87 irányelv I. mellékletében, amely említést tesz a „Tüzelőanyag-berendezések 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítménnyel” kategóriáról, valamint a 2011/278 határozat 19. cikkének (2) bekezdésében. Közelebbről, még ha ezen utóbbi határozat nem is alkalmazandó a villamosenergia-termelésre szánt létesítményekre, az új belépőkre vonatkozó 19. cikkének (2) bekezdéséből levonható az a következtetés, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség e létesítmények normál üzembe helyezését megelőzően kezdődik. Ezzel szemben, ha e kötelezettség csak a normál üzembe helyezéssel keletkezik, a Vattenfall túl nagy számú kibocsátási egységet adott le.
- 25 E körülmények között a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Azzal jár-e a »Tüzelőanyag-berendezések 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítménnyel« kategóriájának a 2003/87/EK irányelv I. mellékletébe történő felvétele, hogy ezzel az üvegházhatású gázok előszöri kibocsátásakor és ezáltal alkalmasint a létesítmény általi előszöri villamosenergia-termelés időpontja előtt kerül a villamosenergia-termelést végző létesítmény a kibocsátáskereskedelmi rendszer hatálya alá?

2) Amennyiben az első kérdésre nemleges válasz adandó:

Úgy kell-e értelmezni a 2011/278 bizottsági határozat 19. cikkének (2) bekezdését, hogy a 2003/87/EK irányelv I. mellékletének hatálya alá tartozó létesítmény üzemszerű működésének megkezdése előtt keletkezett üvegházhatásúgáz-kibocsátás már a létesítmény építésének szakaszában történő előszöri kibocsátás időpontjában jelentési és a kibocsátási egységek létesítményüzemeltető általi átadására vonatkozó kötelezettséget teremt?

3) Amennyiben a második kérdésre igenlő válasz adandó:

Úgy kell-e értelmezni a 2011/278 bizottsági határozat 19. cikkének (2) bekezdését, hogy azzal ellentétben a Zuteilungsverordnung 2013 (a kibocsátási egységek 2020-ig történő kiosztásáról szóló rendelet) 18. §-ának (4) bekezdésében foglalt nemzeti átültető rendelkezésnek a villamosenergia-termelést végző létesítményekre történő alkalmazása a kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség kezdetének meghatározása tekintetében?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 26 Előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a 2003/87 irányelv I. mellékletét azon részében, amely tartalmazza a „Tüzelőanyag-berendezések 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítménnyel” kategóriát az ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenység-kategóriák sorában, akként kell-e értelmezni, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség az üvegházhatást okozó gázok előszöri kibocsátásakor és ezáltal alkalmasint a létesítmény általi előszöri villamosenergia-termelés időpontja előtt keletkezik.
- 27 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2003/87 irányelv általános rendszere a kiadott, birtokolt, átadott és törölt kibocsátási egységek szigorú nyilvántartásán alapul. E pontos nyilvántartás magából az említett irányelv tárgyából következik – nevezetesen az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei közösségi kereskedelmi rendszerének a létrehozásából –, amelynek célja e gázok kibocsátásainak olyan szintre való csökkentése a légkörben, amely megakadályozza az éghajlat veszélyes, emberi eredetű befolyásolását, és amelynek végső célja a környezet védelme (lásd ebben az értelemben: 2015. április 29-i Nordzucker-ítélet, C-148/14, EU:C:2015:287, 28. pont).
- 28 E rendszer végrehajtása céljából a 2003/87 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ezen irányelvet az I. mellékletben felsorolt tevékenységekből származó kibocsátásokra és a II. mellékletben felsorolt üvegházhatású gázokra kell alkalmazni, amelyek sorában szerepel többek között a szén-dioxid.
- 29 Ugyanezen irányelv 4. cikkéből következik továbbá, hogy a tagállamok biztosítják, hogy semmilyen létesítmény nem folytat az I. mellékletben felsorolt olyan tevékenységet, amely egy ahhoz kapcsolódó, meghatározott kibocsátást eredményez, csak az üzemeltető számára az illetékes hatóság által kiállított engedély birtokában, vagy abban az esetben, ha a létesítményt kivették a közösségi rendszer hatálya alól.
- 30 A 2003/87 irányelv 6. cikkének (2) bekezdése értelmében ezen engedély kibocsátása többek között az ugyanezen irányelv 12. cikkének (3) bekezdésében előírt kötelezettség teljesítésének függvénye, amelynek értelmében az üzemeltetők a tárgyév április 30-ig az üvegházhatást okozó gázok előző naptári évre vonatkozó összkibocsátásának megfelelő mennyiségű kibocsátási egységet – törlés céljából – átadják (lásd ebben az értelemben: 2015. április 29-i Nordzucker-ítélet, C-148/14, EU:C:2015:287, 29. pont).
- 31 Amint az a 2003/87 irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből kitűnik, ezen átadási kötelezettség a létesítmény üzemeltetője által az kifejtett szabályokat követő módon tett jelentéseken alapul, amelynek elfogadása, ezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdése értelmében, a Bizottság feladata (lásd ebben az értelemben: 2015. április 29-i Nordzucker-ítélet, C-148/14, EU:C:2015:287, 31. pont).
- 32 Ezen utóbbi rendelkezés alapján a Bizottság elfogadta a 601/2012 rendeletet, amely 20. cikke (1) bekezdésének második albekezdése azt írja elő, hogy a tárgyi terjedelmen belül az üzemeltető figyelembe veszi a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt és a létesítményben folytatott tevékenységekhez tartozó összes kibocsátó forrásból és forrásanyagból származó valamennyi vonatkozó üvegházhatást okozó gáz kibocsátását.
- 33 A 601/2012 rendelet 20. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése pontosítja, hogy a kötelezettség nem csak a rendes üzemeléshez kapcsolódó kibocsátásokra, de a rendkívüli események – beleértve az üzemindítás és -leállítás, valamint a vészhelyzetek – során jelentkező kibocsátásokra is vonatkozik.

Mivel ez nem kimerítő felsorolás, a rendkívüli események során keletkező kibocsátásokat, mint amilyenek egy létesítmény próbaidőszakában keletkező kibocsátások, ugyancsak figyelembe kell venni a kibocsátások nyomon követése és bejelentése szempontjából.

- 34 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a 2003/87 irányelv 3. cikkének e) pontja értelmében ezen irányelv alkalmazásában létesítmény minden olyan helyhez kötött műszaki egység, amelyben egy vagy több, az említett irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenység vagy bármely más, azzal közvetlenül együtt járó tevékenység folyik, amely műszakilag kapcsolódik az adott telephelyen folytatott tevékenységhez, és amely hatással lehet a kibocsátásokra és a légszennyezésre (2016. június 9-i ítélet, Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ, C-158/15, EU:C:2016:422, 25. pont).
- 35 Az ezen irányelv I. mellékletében említett tevékenységek sorában szerepel a 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítménnyel rendelkező tüzelőanyag-berendezések égetési tevékenysége, a veszélyeshulladék-égető és települési hulladék-égető létesítmények kivételével.
- 36 Ami az „égetés” fogalmát illeti, azt a 2003/87 irányelv 3. cikkének t) pontja akként határozza meg, hogy az tüzelőanyagok oxidálása függetlenül az e folyamat révén előállított hő-, elektromos vagy mechanikai energia felhasználási módjától, valamint az ehhez közvetlenül kapcsolódó valamennyi tevékenység.
- 37 Nem bír tehát relevanciával az a körülmény, hogy egy első próbaidőszakban, amelynek folyamán kibocsátottak ilyen gázokat a légkörbe, valamely, a 2003/87 irányelv hatálya alá tartozó erőmű nem termel villamos energiát, mivel a kibocsátásiegység-leadás szempontjából nem szükséges, hogy a tüzelőanyag égetése során keletkező hőt e célból használják fel.
- 38 A fentiekből az következik, hogy az olyan, tüzelőanyag égetése által villamos energia termelésére szánt létesítményre, amelynek teljesítménye meghaladja a 2003/87 irányelv I. melléklete által előírt értéket, vonatkoznak a kibocsátásiegység-kereskedelmi rendszerrel együtt járó kötelezettségek, közelebbről a bejelentési kötelezettség a létesítményben folytatott tevékenységekre vonatkozó összes kibocsátó forrásból és forrásanyagból származó valamennyi kibocsátás tekintetében, ideértve az ezen létesítmény rendes működésér megelőző próbaidőszak folyamán keletkező kibocsátásokat is.
- 39 A 2003/87 irányelv ezen értelmezése megfelel fő céljának, ami a környezet védelme az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése által (lásd ebben az értelemben: 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 79. pont), és ezen értelmezést nem teheti kétségessé az, hogy valamely létesítménynek az ezen irányelv 3. cikkének u) pontja értelmében vett villamosenergia-termelőnek való minősítése ahhoz a feltételhez van kötve, hogy harmadik felek számára történő értékesítésre szánt villamos energiát termeljen.
- 40 E rendelkezés ugyanis nem arra irányul, hogy a 2003/87 irányelv alkalmazási körét meghatározza, hanem a kibocsátási egységek ezen irányelv 10a. cikkének (5) bekezdése értelmében vett éves maximális mennyiségének meghatározásához fontos különbségtétel végrehajtásához járul hozzá (lásd ebben az értelemben: 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 64–70. pont).
- 41 Amint azt a Bíróság már kimondta, a 2003/87 irányelv 10a. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése és 10a. cikkének (3)–(5) bekezdése értelmében azokat a létesítményeket, amelyek ezen irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének a hatálya alá tartoznak, meg kell különböztetni azoktól, amelyek üvegházhatást okozó gázokat bocsátanak ki. Az előbbieket közé tartoznak többek között az említett irányelv 3. cikkének u) pontja értelmében vett villamosenergia-termelők (2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 70. pont).

- 42 Pontosítani kell továbbá, hogy az a körülmény, hogy e kötelezettségek címzettjei a létesítmények üzemeltetői, nem jelenti azt, hogy a létesítmények építői által végzett próbák során keletkező kibocsátásokat ne kellene figyelembe venni. Ugyanis egyrészt, és amint azt a Bizottság állítja, a villamosenergia-termelő 2003/87 irányelv 3. cikkének u) pontja szerinti fogalma nem releváns a kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség létrejötte szempontjából. Másrészt az üzemeltető bejelentési és leadási kötelezettsége e kibocsátásokra is vonatkozik, mivel a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszere ezen irányelv 2. cikk (1) bekezdésének megfelelően, az ezen irányelv I. mellékletében említett tevékenységekből eredő valamennyi kibocsátásra vonatkozik.
- 43 A fentiekre tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2003/87 irányelv I. mellékletét azon részében, amely tartalmazza a „Tüzelőanyag-berendezések 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítménnyel” kategóriát az ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenység-kategóriák sorában, akként kell-e értelmezni, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség az üvegházhatást okozó gázok előszöri kibocsátásakor és ezáltal alkalmasint a létesítmény általi előszöri villamosenergia-termelés időpontja előtt keletkezik.

A harmadik és a negyedik kérdéstről

- 44 Az első kérdésre adott válasza tekintettel a második és harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

- 45 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv I. mellékletét azon részében, amely tartalmazza a „Tüzelőanyag-berendezések 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítménnyel” kategóriát az ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenység-kategóriák sorában, akként kell értelmezni, hogy a villamos energia termelésére szánt létesítmények kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettsége az üvegházhatást okozó gázok előszöri kibocsátásakor és ezáltal alkalmasint a létesítmény általi előszöri villamosenergia-termelés időpontja előtt keletkezik.

Aláírások